

„Nach vorausgegangener Meineidserinnerung legte der Beklagte „J. T. in der Landessprache ab nachstehenden

Haupteid

„Jest J. T. perseshem Bogu usiga mogotshnimu eno zhisto „persego, de se is mojnm vedenam, inu spounet namorem, inu de „jest na pepeunizhen tedin lanskiga leta, ker sem jest, moi brat, „inu ta K. G. is Ostarije tega Luka Zhessna od Lukouze domu „shli, nissem sa eni grosh kupleniga kruha u leti sgorei povedani „ustarije possabu, jest persheshem, de jest potlej per eni glich „en verkelz ure od Lukouze prez h moiga brata J. T. . . po leta „kruh u Lukouzo po nega jes nisem poslou; jest persheshem dalei „de jest nisem polei is toshnizo K. G.— med tem zhassam inu „ta zhas, kar brata ni sdramen blu, pod enim kosuzam ven sdunei „Gradischa nisem na eno gvishno visho is messam greshiu, inu is „no skus leto tega ta 14 N. leta 182 . . rojenga inu polei za L. „kershenga otroka nissem skasou. Taku gvishnu, koker nei men „bog pomaga, Amen.“

* * *

Tacih dokazov, — monumenta aere perennius, — nahajamo gotovo po vseh starejših registraturah mile naše domovine in poudarjam še posebno, da so navedeni izgledi zapisani ravno tako, kakor sem jih jaz posnel, in da ni pri nobenem prevoda v nemški jezik ali kake dotične opombe. — Služijo nam navedeni izgledi kot neovrglivi poroki, da je bil naš slovenski jezik že takrat, ko je bil komaj vpeljan občni sodni red 1. maja 1781, v naših sodnih pisarnah priznan domačim jezikom, kateremu gre ravno toliko pravnice moči kakor nemškemu, z jedno besedo, da je bila slovenščina že od nekaj ne samo „Landes-“ temveč tudi „landesübliche Gerichtssprache“. —

Raznosti.

(Odlikovanje.) Dr. Janez Bleiweis vitez reda železne krone, je v smislu redovniških pravil povzdignen v dedni avstrijski viteški stan s primkom Trsteniški.

(Imenovanje.) Okrajni komisar g. Feliks Šašelj imenovan je okrajnim glavarjem za Kranjsko. — Absolvirani pravnik g. Anton Lenarčič imenovan je konceptnim praktikantom pri c. kr. deželnej vladi. — Idrijske

sodnije pristav g. Dr. Teodor Petrič je imenovan pristavom pri c. kr. deželnej sodniji v Ljubljani. — Dozdanji avskultant g. Adolf Elsner je imenovan c. kr. sodnim pristavom za Idrijo. — Dozdanji koncipijent pri c. kr. finančnej prokuraturi v Ljubljani g. Ivan Jan je imenovan koncipistom pri tej prokuraturi.

(Visoki sodni stroški.) Darmstadski meščan šel je obiskat v Frankobrod svojega prijatelja. Sreča mu je bila mila, da ga je našel takoj pri dohodu na ulici. Zabavala sta se nekaj časa stoječ pred gledališčem. Postajanje na ulici pa menda v tem mestu ni dovoljeno, kajti mimoprišedši policist si ga je zaznamoval v svojo črno knjigo in pozvan je bil takoj k magistratu, da plača 3 marke kazni, ker je „prestopil določila cestnega reda.“ Mož pa, ki si ni bil v svesti nobenega prestopka, je apeliral proti tej kazni; to apelacijo je rešilo drugo sodišče tako, da se je kazen znižala na 1 marko 50 vinarjev. Poleg kazni je moral obsojeni še plačati te le stroške: kazen 1 marka 50 vinarjev, pristojbina 1 marka 50 vinarjev, pisni stroški 3 marke 90 vinarjev, vročilna pristojbina 9 mark 60 vinarjev, potroški 3 marke, poštnina 20 vinarjev, — svota 19 mark 70 vinarjev. Ker pa mož le še ni hotel koj plačati, prišel ga je obiskat sodnijski sluga in mu za pot zopet računil 1 marko 20 vinarjev. Tako je moral zdaj plačati 20 mark 90 vinarjev zaradi „prestopka cestnega reda.“ Poleg tega so pa še njegova pota k sodniji, zamuda časa itd.

(V toplice mora iti!) Pred sodnijo v Bukareštu vršila se je ta-le dogodbica. General Cornesco imel je soprogo, ljubil jo je, a vender je nij pustil iti v toplice; soproga pa je bila drugih mislij, šla je pred pravičnega sodnika in vložila tožbo proti svojemu soprogu, ker je na noben način nij pustil v toplice, da si bi jih tako zelo potrebovala, revica. Učeni trije zdravniki oddali so svoje mnenje in spisali ji spričevala in dejali, da trpi na sušici in zato mora iti v toplice v Gleichenberg; ta spričevala pa je pravičnemu sodišču pokazala in ga ponižno prosila, naj obsodi moža in izreče: Gospod Cornesco je dolžan plačati 3000 frankov, katere potrebuje njegova soproga, da se ozravi v toplicah v Gleichenbergu. Dolgo se je vršila razprava. Ljubeznjiva soproga je dejala, da ne zahteva nič nepravice in oblile so jo solze. Svojemu možu prinesla je v hišo letni dohodek tisoč ducatov in torej misli, da ima pravico zahtevati to malenkost, 3000 frankov, da zopet dobi zdravje. Soprog je obstal, da mu je generalica prinesla tisoč ducatov, da se pa njen oče nikdar ne zmeni za to, da bi mu jih izplačal; njemu da je torej nemogoče, poslati soprogo v toplice, da-si vroče želi, da bi ozdravela in mu lajšala življenja bremena. Po dolgih debatah pro in contra potegnil se je visoki sodni dvor nazaj in po polurnem posvetovanji izrekel naslednjo razsodbo: „Glede na uzroke, izražene v rasodbi, se gospé generalici Cornesco dovoljuje, da sme kontrahirati dolg 2000 frankov, ki se imajo zavarovati pri dohodkih njene dote. Pravo provizorne eksekucije te razsodbe se daje tožiteljici.“ Pri razglasitvi razsodbe je gospod general skoro okamenel, gospé generalici pa se je žarilo veselja oko in zmagonosno je zapustila dvorano.